

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. R.**, narozený X,
státní příslušník X,
posledním známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1, Tis u Blatna,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-199893-2/OAM-2020 ze dne 21. 12. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 19. 12. 2020 podal další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, aniž by v ní uvedl důvody, pro které se domáhá mezinárodní ochrany. Protože žalovaný neshledal žádné nové skutečnosti od podání předchozí žádosti, zastavil řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu.
2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že žalovaný přistoupil k jeho azylové žádosti zcela formalistickým způsobem. Žalobce nedostal prostor ke sdělení jejích důvodů. V případě první i druhé žádosti přitom byla žalobci udělena doplňková

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

ochrana. Vrátili se do X, hrozí mu násilí ze strany organizované zločinecké skupiny, jež po něm vyžaduje zaplacení 50 000 amerických dolarů. Dále žalobce namítl, že žalovaný nezohlednil informace z předchozích azylových řízení. Závěrem žaloby poukázal na problematickou situaci navrátilivších se žadatelů o azyl v domovském X.

3. Žalovaný k žalobě sdělil, že v aktuální žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žalobce žádné skutečnosti. Žalobce podal v České republice čtyři azylové žádosti. Již třetí žalovaný zamítl, přičemž od té doby nenastaly v X změny s vlivem na posouzení nové žádosti. Takové změny navíc žalobce ani netvrdil.
4. V replice žalobce uvedl, že relevantní skutečnosti neuvedl v azylové žádosti z důvodu krátkého času na její doplnění. Žalovaný totiž vydal napadené rozhodnutí dva dny po jejím podání. V replice se žalobce věnoval dalším potížím, jimž čelí po návratu do vlasti občané X žijící v zahraničí. Jedná se zejména o riziko ztráty občanství a obecný sklon X státních orgánů k užívání represivních metod. Naznačené praktiky dle žalobce odporují čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Žalobce měl možnost uvést důvody žádosti o mezinárodní ochranu přímo v žádosti nebo později, což neučinil. Nové skutečnosti v řízení najevo nevyšly.
6. Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu je žádostí o udělení mezinárodní ochrany *projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hroící vážnou újmou*. Nejde tedy o formální procesní úkon (podání ve smyslu § 37 správního řádu), ale pouhý projev vůle, byť obvykle písemně zaznamenaný.
7. Z hlediska požadavků § 3 odst. 1 zákona o azylu byla žádost žalobce bezvadná: měla předepsané náležitosti (žalobce vyjádřil vůli hledat v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hroící vážnou újmou) a netrpěla ani jinými vadami. Žalobce mohl konkrétní důvody uvést přímo v žádosti, ale též kdykoliv po jejím podání. Musel tak učinit do rozhodnutí žalovaného, což ovšem plyne z povahy věci.
8. O tom měl být žalobce poučen (srov. čl. 42 odst. 1 ve spoj. s čl. 12 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU), což se zřejmě také stalo. Informace č. j. KRPA-315938-16/ČJ-2020-000022-ZZC ze dne 12. 12. 2020 (č. l. 34 soudního spisu) je v tomto ohledu nedostatečná. Jakkoliv jde o obecné poučení (tj. nikoliv konkrétní poučení o plnění jednotlivých procesních povinností), musí z něj plynout, jaká jednotlivá práva a povinnosti žalobce má. V tom ohledu je daná informace nedostatečná, protože z ní plyne toliko, že se žalobce dozvěděl o právu „podat žádost o udělení mezinárodní ochrany“. Neplyne z ní, zda byl žalobce poučen též o časovém rámci a o možnostech, jak splnit povinnost předložit údaje [čl. 12 odst. 1 písm. a) směrnice č. 2013/32/EU]. Tyto nedostatky však zhojilo „Poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany v případě další opakované žádosti“ datované 19. 12. 2020 a stvrzené žalobcovým podpisem (č. l. 32 soudního spisu). Jím byl žalobce jasně poučen o tom, že nebude vyzván k poskytnutí údajů k žádosti, nebude s ním proveden pohovor a že správní orgány budou vycházet z toho, co sám uvede do své žádosti.
9. Bez ohledu na poučení ze dne 19. 12. 2020 však platí, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu počtvrté, a proto si měl být vědom, že důvody má sdělit bezodkladně (srov. usnesení NSS č. j. 10 Azs 448/2019-34 ze dne 2. 6. 2020).
10. Poněvadž žalobce neuvedl nové skutečnosti, ač mohl, zabýval se žalovaný správně pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

tím, zda se nové skutečnosti objevily nad rámec chybějících tvrzení žalobce (§ 11a odst. 1 zákona o azylu), tj. zda nějaké nové skutečnosti zjistil žalovaný z vlastní činnosti, typicky ze zpráv o zemi původu. Tímto postupem žalovaný tedy mohl posoudit žádost (resp. její přípustnost) řádně.

11. V souzené věci tedy žalobce nepochybně neuvedl nové skutečnosti, které by zakládaly přípustnost jeho další opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný nebyl povinen jej vyzývat k doplnění tvrzení o těchto skutečnostech a žalobce měl vědět, že žalovaný o takto formulované žádosti rozhodne rychle, jen na základě vlastních zjištění o zemi původu. Řízení před žalovaným tedy netrpělo vadami, které by měly vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
12. Není důvodná námitka (lze-li ji vůbec považovat za řádnou námitku, tedy tvrzení o konkrétních důvodech nezákonnosti), že žalobci „není známo, proč žalovaný nevzal v potaz informace z předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany.“ Tyto důvody jsou z napadeného rozhodnutí zřejmé – žalobci byla v minulosti udělena doplňková ochrana jen proto, že jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu byl ohrožen při návratu do země původu. Doplňková ochrana mu však v roce 2019 nebyla prodloužena, protože uvedené nebezpečí v zemi původu pominulo. Právě ve vztahu k těmto informacím žalovaný vydal i nynější rozhodnutí – jestliže z aktuální informace o zemi původu z 22. 5. 2020 plyne, že nebezpečí žalobci již nehrozí, není důvod, aby žalovaný vycházel z informací neaktuálních.
13. Žalobce mohl v řízení před soudem zpochybnit správnost či vypovídací hodnotu podkladů, z nich žalovaný vycházel (a to i nad rámec toho, co uvedl v řízení před žalovaným). Jeho skutková argumentace se ovšem upíná především k době 2008–2017, která informace žalovaného z roku 2020 nemůže nijak zpochybnit. Jediné aktuální informace tak žalobce uvedl ve vztahu ke korupci, potažmo k případům „transgender žadatelky“ o azyl a novináře obviněného z rozvracení X ústavního zřízení. To ovšem s věcí žalobce a informacemi významnými pro jeho návrat nemá žádnou souvislost, takže tím vypovídací hodnotu podkladů rozhodnutí žalovaného nezpochybnil.
14. Nad rámec této argumentace pak lze uvést, že k porušení veřejných subjektivních práv žalobce nemohlo dojít i z jiného, dosti významnějšího důvodu: Nejvyšší správní soud totiž v odst. 35 rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49 ze dne 8. 2. 2021 dospěl k závěru, že z žádosti podané na standardizovaném formuláři s názvem „Žádost o udělení mezinárodní ochrany“ s větou „Žádám o udělení mezinárodní ochrany v České republice“ s uvedením jména, příjmení, data a místa narození, státní příslušnosti a podpisu cizince, *neplyne projev vůle cizince hledat v České republice ochranu před pronásledováním nebo před brozící vážnou újmu*.
15. Protože shodné skutkové okolnosti jsou i v souzené věci (a desítkách jiných věcí mezinárodní ochrany), lze z tohoto pohledu uzavřít, že tedy žalobce vůbec nepodal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu. Nepodal-li žalobce žádost, je nasnadě, že nemohlo dojít k porušení jeho veřejných subjektivních práv přímo rozhodnutím o takové absentující žádosti nebo v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení o ní. Pro úplnost soud připomíná, že tento názor Nejvyššího správního soudu je pro něj inspirativní, nikoliv závazný jako pro Nejvyšší správní soud samotný (§ 17 s. ř. s.).
16. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). O odkladném účinku žaloby soud nerozhodoval, neboť bez zbytečného odkladu rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. února 2021

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
soudce